

SCÂNTEI GALBENE

pagina tineretului

Nr 18, Decembrie, 2019

(supliment PLUMB)

SOLOMON MARCUS BĂCĂUANUL

Academicianul **Solomon Marcus** ne-a învățat pe toți să iubim Bacăul, să ne recunoaștem potențialul și valoarea, dincolo de stereotipuri provinciale, de limitări obiective sau subiective.

De curând, la inițiativa noastră, Consiliul Local al Municipiului Bacău a hotărât în atribuirea denumirii *Strada „Acad. Solomon Marcus”*, intersecției/ străpunerii dintre Strada „Nicolae Bălcescu” și Strada „Mihai Viteazu” (limitrofă cu fostul Hotel „Moldova”).

Solomon Marcus (1925 - 2016) s-a născut în ziua de 1 martie în orașul Bacău, într-o casă situată pe Strada Iernii.

A fost un matematician român de etnie evreiască, părinții săi, Sima (născută Herșcovici) și Alter Gherșin Marcus, fiind croitori.

De mic a fost nevoit să învețe să conviețuiască cu diferitele dictaturi, războiul, restricții de exprimare și gândire și antisemitism.

După absolvirea studiilor liceale în orașul natal, la Colegiul Național „Ferdinand I”, a urmat, începând cu toamna anului 1944, cursurile Facultății de Matematică din cadrul Universității din București, pe care a terminat-o în 1950, cu Diplomă de Merit.

Ulterior, se dedică învățământului universitar, parcurgând rând pe rând toate treptele didactice, asistent universitar din 1950, lector universitar din 1955, conferențiar universitar din 1964, ajungând în final în anul 1966, profesor universitar la Facultatea de Matematică din cadrul Universității din București. În anul 1991 primește titlul de profesor emerit. A câștigat dreptul de a susține doctoratul fără a avea sarcini didactice, obținând titlul de doctor în matematică în anul 1956 cu subiectul „Funcții monotone de două variabile” și doctor docent în specialitatea „analiză matematică” în 1968, sub îndrumarea academicianului Miron Nicolescu.

După 1960 se va dedica din ce în ce mai mult lingvisticii matematice și științelor conexe, publicând mai puțin în domeniul care l-a consacrat, dar rămânând informat la zi, conducând teze de licență și de doctorat sau fiind doar referent, în ambele domenii.

Paralel este și cercetător la Institutul de matematică al Academiei, până la desființarea acestuia în 1975.

Vreme de 10 ani a fost vicepreședinte al Asociației Internaționale de Semiotică (1989-1999).

I-au acordat titlul de doctor Honoris Causa universitățile din Bacău, Constanța, Timișoara, Craiova și Petroșani.

Din 1993 devine membru corespondent al Academiei Române, iar din anul 2001 devine membru titular al Academiei Române.

Cărțile sale au fost traduse în multe țări ale lumii, existând versiuni în limbile franceză, engleză, rusă, germană, spaniolă, italiană, cehă, maghiară, sârbă, greacă. A publicat peste 50 de volume în România, care au fost traduse în mai multe limbi din Europa și nu numai, și aproximativ 400 de articole în reviste științifice sau de specialitate. Opera sa a fost citată de peste 1.000 de autori. În calitate de profesor a fost invitat la universități de prestigiu, pentru a ține cursuri sau numai conferințe, numărul universităților depășind cifra de 100. La congrese de semiotică sau de lingvistică matematică a condus secțiuni și a fost raportor de ședință la peste 100 de întâlniri internaționale.

După 1989 renunță la obligațiile universitare de la Facultatea de Matematică - Informatică a Universității din București, după 42 de ani desfășurați acolo, conducând însă în continuare doctorate, fiind totodată prezent la manifestări din cele mai diverse în universități, școli, manifestări academice, radio și televiziune, tabere școlare, conferințe, etc, militând pentru schimbarea învățământului românesc, prin trecerea de la forma pasivă, de memorare la una activă, în care elevul sau studentul să își pună și să pună întrebări, militând pentru adaptarea programelor și manualelor școlare la timpurile noastre.

Este prezent în marile enciclopedii ca autoritate în lingvistica matematică, existând gramatici contextuale care îi poartă numele (*Marcus Contextual Grammars*), co-

laborând cu foarte mulți matematicieni români și străini.

A fost căsătorit cu Paula Diaconescu, profesor universitar la Facultatea de Litere.

Majestatea sa Regele Mihai I i-a conferit nou creatul ordin „Nihil Sine Deo”.

Din anul 2014 se desfășoară la Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău două concursuri care îi poartă numele: unul interdisciplinar (de literatură și de matematică) și altul de literatură română.

Solomon Marcus a murit joi, 17 martie 2016, fiind înmormântat cu onoruri militare la Cimitirul evreiesc Filantropia din București în data de 20 martie 2016. Solomon Marcus, personalitate enciclopedică a culturii române și universale, băcăuan de origine, a fost profesor, matematician, semiolog, lingvist, membru titular al Academiei Române, vicepreședinte al Asociației Internaționale de Semiotică, **Doctor Honoris Causa** al Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău din anul 2005, etc. Solomon Marcus a devenit în 2001 cetățean de onoare al municipiului Bacău, iar în 2015 a primit același titlu din partea Consiliului Județean Bacău, ca recunoaștere a contribuțiilor sale în domeniul științific și cultural. A participat neobosit la manifestări științifice organizate de Facultățile de Litere și Științe, din cadrul Universității „Vasile Alecsandri” din Bacău, susținând aici conferințe, care au electrizat auditoriul prin eferveșcența intelectuală pe care o nășteau.

Ne amintim că, în aceste întâlniri, arta, știința, matematica, pedagogia, lingvistica și literatura intrau în rezonanță, punțile luau naștere firesc, publicul (indiferent de instrucție sau orizont de așteptare) era convocat nu ca receptor pasiv, ci ca un creator al spectacolului ideilor.

De asemenea, academicianul Solomon Marcus era foarte apropiat de Bacău și datorită Concursului Național Interdisciplinar „Solomon Marcus”, înscris în Calendarul Concursurilor Naționale Școlare și Extrașcolare ale Ministerului Educației Naționale, ce se desfășoară în fiecare an la Colegiul Național „Ferdinand I” Bacău. Academicianul era o prezență obligatorie la acest eveniment.

Personalitate enciclopedică a României, autor al unor cercetări de analiză matematică, lingvistică computațională, dar și al unor cărți de semiotică, filosofie, istoria științei și a educației, Solomon Marcus este, totodată și una dintre cele mai emblematice figuri băcăuane.

Umanist și fin cunoscător al psihologiei umane, renumitul matematician român a fost o personalitate pluridisciplinară și a subliniat întotdeauna rolul educației.

Academicianul Solomon Marcus ne-a învățat pe toți să iubim Bacăul, să ne recunoaștem potențialul și valoarea, dincolo de stereotipuri provinciale, de limitări obiective sau subiective.

Modelul Marcus – foarte greu de imitat, dar atît, atît de necesar – e acela al intelectualului venit dinspre științele exacte, înspre umanism, capabil să construiască punți și să creeze un limbaj comun al celor două comunități.

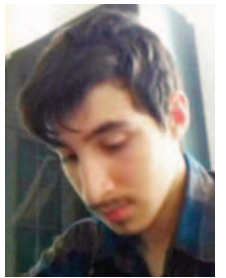
Surse bibliografice:

Surse web:

*https://ro.wikipedia.org/wiki/Solomon_Marcus
https://adevarul.ro/locale/bacau/a-murit-profesorul-academician-solomon-marcus-cetatean-onoare-municipiului-judetului-bacau-1_56ea71ab5ab6550cb8ef7d56/index.html
<http://www.ub.ro/universitatea/iip/news/1099-in-memoriu-solomon-marcus-doctor-honoris-causa-al-universitatii-vasile-alecsandri-din-bacau>
<http://arhiva.municipiulbacau.ro/import/PIDU.Bacau.pdf>

Gabriel STAN

Alexandru-Eusebiu Ciobanu

Ardere

gunoaiile înobilează
sufletul
mințile sunt bolnave
bisericele crapă
fără niciun Dumnezeu
demonii scormonesc
Karma
plângem la icoane ne frământăm...
preoții destramă tradițiile
ardem, ardem precum o lumânare
plină de îndoială

Succubus

Te dezbraci în mine
plină de poftă alergi ca un monstru
ca o nebună ca un strigoi
în nopțile cu lună plină
mă apăr de vraja ta cu usturoi
degeaba, coci în mine lapte și pubertate
ca un câine turbat rupi și lesă din zgardă
nici popa cu aghesmă
nu te poate scoate din trupul meu
ai rămas înrădăcinată ca un drac
vreau să te îngrop adânc
să nu îți mai aud gemetele
blestemat e cel care te-a născut
cu frumusețile EVEI
mergi cu bicicleta pe strada mea
râd dar în același timp și plâng
te vinzi iadului îți faci de cap
deschizi bordeluri în sufletul meu
aprinzi lumânări parfumate
te îmbraci cu cea mai sexy lenjerie
plutești cu un picior în raiul plăcerilor carnale
în mine e ora, minutul și secunda 6
o durere mă doboară la pământ
pe nas îmi curge sânge
moartea îmi suflă în ceafă
și dacă această femeie sunt eu
într-un univers paralel sau o reîncarnare
e clar în mine trăiește Succubus

număr nopțile
obosite de atâta insomnie
în limanul de gânduri
nici eu nu înțeleg ce e cu mine
în cameră dau de corpul meu
hipnotizat alerg ca un nebun
către luminițele de la capătul tunelului
pe drum oasele mele devin un morman
de frunze
mă îngrop singur într-un referat de iluzii
invoc spiritele
cari se naște, trăiește și moare
mâna din mine mă trezește
e ziuă, a trecut noaptea prea repede
pe foi am înșirat doar goluri sigilate

Poem din scutece

lubito, zugrăvesc în suflet pereții
cu toată paleta de culori
mă încarc cu sexualitatea universului
pentru o clipă sunt în brațele necunoscutului
în care acel copil interior urlă vrea lapte
vrea să îi schimb scutecul
să îi alin grijile în care aleargă semifabricat
după o lume inocentă, dură
dar ce nu vrea...
mă scufund în fântâna cu vise
în care mă îmbăt cu iluzia mirajului
eu nu mai sunt lângă tine spiritual
complet gol îmi pipăi
cu buzele și degetele
goliciunea din naștere

Orizonturi deschise de îndoieli. Emoție.

Ea, îndoiala, există totuși. În fiecare dintre noi. Mai mult sau mai puțin, dar e prezentă. Nimic nu o poate îndepărta definitiv. Nici mirosul cașului proaspăt, nici cel al florii de tei, nici blana ursului vândută, mai de fiecare dată, direct din pădurea mistrețului cu colți de argint, nici mocănița gâfâind printre conuri de brad, nici spuma valului iubindu-se cu degetele celor mai frumoase femei din lume, nici măcar zulfii copilului odihnindu-se în poala bunicii, așteptând vacanța de vară, Crăciunul sau Paștele. Pentru că atunci, într-una dintre aceste perioade, este posibil să-i atingă din nou. Pe mami. Pe tati. Câteva zile sau câteva săptămâni.

Normal că există. Îndoielile. Pe-astea nu le-am inventat noi, așa cum am inventat atât de multe chestii. Le au și alții. Din plin. Doar că, ale noastre... sunt ale noastre. Autentice. Cu certificate „bio”. D-aia și vin de dincolo, să le „imbutelieze”, să le ducă și să le vândă pe bani frumoși. La ei acasă. Noroc că avem din belșug. Altfel, ar trebui să importăm. Poate mai bine, mai frumos și mai atrăgător ambalate. Poate mai bine construite. Mai verificate. Îndoieli certe. Cu pedigriu. Dar ale noastre sunt uimitoare. Ca Miorița. Știu, nu vă place Miorița. Acolo e vorba despre renunțare, nu? Despre destin. Așa o fi, că prea multe minți luminate au spus asta. Dar am voie să mă îndoiesc? Eu zic că da, am voie. Asta e bine. Că am voie. Înseamnă că sunt pe drumul cel bun. Împreună cu ea. Nimic nu mă poate face să nu mă îndoiesc de toate prezicerile fatidice despre mine. Și despre ea.

Nu, n-am uitat. Da, despre România scriu. Cum? Neapărat pozitiv? Spectaculos, nemaivăzut și nemaiauzit? Unic, atractiv și dinamic? Despre tot ce este mai frumos și mai bun în ea? Cum este și cum va fi? Pare simplu. Chiar este. În aceeași măsură în care este și extrem de complicat, de frustrant într-o oarecare măsură. Cum să scrii așa, fără cea mai mică jenă, fără să nu te încerce sentimentul că orice cuvinte vei folosi, ai putea macula iremediabil frumusețea acestei venerabile doamne? Căci, orice s-ar zice, e o doamnă. Veritabilă. Altfel, dacă n-ar fi fost, cum ar fi reușit să iasă din atâtea și atâtea situații aparent fără ieșire? N-ar fi fost posibil. Dar este. Și va rămâne întotdeauna. A învățat la timp codul manierelor elegante, pașii valsului, vorbele de duh, cântatul după note, călăria, cititul în stele, meșteșugul armelor, dar și al diplomației, artele frumoase, dar și pe cele marțiale, dedesubturile filozofiei și piscurile religiei.

Și uzează de toate acestea. Nu pregetă să uimească. Pe alții. Dar și pe noi, cei care îi admirăm silueta, cei care îi șoptim, ca orice îndrăgostit iremediabil, cuvinte tandre, cei care îi păzim somnul, uneori zbuciumat, cei care îi așezăm o haină pe umeri când o simțim că tremură ori îi administrăm vitamine când e ușor răcită.

Am îndoieli. Sunt un om simplu. Ca atâția alții. Și, până mai ieri, când fiul meu mi-a arătat altceva, un alt mod de a trăi prezentul, de a gândi și de a percepe viitorul, aveam doar certitudini. Știti bine și voi ce confortabil e să ai certitudini. De orice fel. Eu le aveam pe ale mele. Spre exemplu, aveam certitudinea că sunt destul de inteligent încât să nu mai cred decât în mine și, cât de cât, în generația mea. Generație care, nu-i așa, „a învățat temeinic, a pus bazele, a ridicat, a suferit, a construit, a muncit din greu”. O altă certitudine era aceea că totul se duce de râpă, nimic valoros nu vine din urmă, nu prea mai avem nicio șansa de a deveni și noi, pe aici, prin locurile astea binecuvântate, niște oameni fericiți, normali, cu aspirații realizabile, cu viețile din ce în ce mai lungi și mai apropiate de liniștea aceea interioară atât de benefică.

Nu în cele din urmă, aveam certitudinea că în curțile vecinilor trăiesc doar curci, că în grădina mea gărgărițele sunt cam anoste, roșii, doar roșii spre deosebire de ale lor (galbene, verzi și câte și mai câte alte culori), că măștile lor sunt mai limpezi, copacii mai drepți și veverițele mai rapide.

Atâtea certitudini aveam încât am încercat, cu cea mai reală bună credință, să-mi conving unicul copil să plece acolo, undeva. Fără regrete. Și îmi iubesc copilul. N-am vrut să-l alung. Nici pomeneală. Doar că, certitudinea că „aici nu se mai poate” era excesiv de prezentă în gândurile mele.

Apoi, am început să-mi pierd siguranța. Raționamentelor. Băiatul meu mi-a spus că nu vrea să plece. „Ce să fac, tata, acolo, fără voi, fără prieteni, fără străzile mele, fără gândurile mele în limba română? Să-mi vând trăirile pe un pumn de bani?” Băiatul meu nu e ceea ce se numește un patetic. Nu e nici măcar un romantic incurabil. E, mai degrabă, un dur sensibil. Cunoașteți genul? Are și el, ca oricare om, visurile lui. Multe, puține, sunt ale lui. Și sunt construite aici, în România. Pentru România. Cântă în „trupe”, are nevastă, „motor”, pisică, muncește pentru o firmă d-aia „străinează”, dar muncește aici. Nu-i ajung banii pentru visurile lui. Cui îi ajung? Dar visează, în continuare, în limba română, aici, în țara în care s-a născut. Nu-i plac excesele, nu vrea luna de pe cer, are nevoie de bucurii simple, de prietenii lui aproape și de locurile în care se simte bine.

Copilul meu e mai înțelept decât mine, așa superficial cum pare, ca mai toți cei din generația lui. El are flerul care îi spune că viitorul e aici. Că va fi bine. Și pentru el. Și pentru țară. În pofida tuturor scepticilor, dușmanilor și cântătorilor de prohoduri.

Băiatul meu nu este, nici pe de parte, un naiv, un optimist perpetuu ori vreo progenitură de bani gata. E doar un tânăr care știe, nu speră. Știe că se poate aici. Simte că e locul cel mai bun unde se poate înfițe temeinic, durabil rădăcina viitorului lui.

Iar dacă el știe deja asta, m-am strădui și eu, la rândul meu, să înțeleg. Nu prea mi-a fost ușor. Prea era ceață deasă peste ochii memoriei mele. Dar am

început încet, încet, să am îndoieli. Acelea de care vă spuneam. Mi-au fugit certitudinile. Și, odată cu fuga asta, în locul lor au început să-și facă loc amintirile.

Normal, cele frumoase. Așa cum se întâmplă fiecăruia dintre noi: amintirile plăcute sunt cele mai puternice. Ele se păstrează, aproape nealterate, undeva în sertărașele noastre și ne alimentează, taman când credeam că sunt pierdute definitiv, cu o stare de bine.

Nu aveam de gând să vă povestesc frânturi din viața mea (nici mai interesantă, nici mai anostă decât a voastră), voiam, de fapt, să scriu ceva excepțional, să-mi reîncarc bateriile orgoliului cu încă o au-

toapreciere vizavi de potențialul meu „talent” literar.

Dar nimic din ceea ce aș fi putut „inflori” despre ceea ce înseamnă pentru mine țara în care m-am născut, nu ar fi fost mai veridic decât simpla relatare a unor secvențe din filmul vieții mele.

Aș fi putut... „copy-paste” despre o sumedenie de locuri încărcate de istorie, despre vitejia străbunilor, despre nease-muitele păduri, despre faimoșii oameni de seamă pe care i-a născut acest pământ fermecat, aș fi putut „inventa viziuni” despre viitorul luminos alături de... , despre investițiile masive menite să aducă prosperitatea în doar câțiva ani, despre capacitățile neexploatate la adevărata valoare, despre cinstea și corectitudinea oamenilor din această țară, despre hărnicia, inteligența, frumusețea și ospitalitatea acestui popor greu încercat, dar atât de capabil, despre umorul care caracterizează întreaga nație, despre credința manifestată în toate momentele importante și... despre multe altele.

M-am gândit însă că toate acestea sunt prezente, într-o formă sau alta, mai mult sau mai puțin, în panoplia multor țări; oamenii, peste tot, au calități și defecte, sunt mai buni sau mai răi, mai blânzi sau mai duri. Nimeni nu deține adevărul absolut, așa cum nicăieri nu curge mereu laptele și mierea.

Și atunci, ce ar fi de spus? Poate o istorisire adevărată despre o grozavă faptă de omenie pe care unul dintre noi a săvârșit-o, cu un total dezinteres personal, în beneficiul altora mai vitregiți de soartă? Poate.

Dar poate ar trebui, mai bine, să-mi aduc aminte. Nu, nu neapărat de prima zi de școală în care, excesiv de emoționat, am reușit totuși să îngăim câteva versuri repetate îndelung acasă. Nu, nici de pinina veche cumpărată cu mari sacrificii de ai mei părinți pentru că, credeau ei, „ăsta micu’ are ceva ureche muzicală”. Cele mai pregnante amintiri din copilărie sunt despre bradul imens adus de tata, de Crăciun. În fiecare an, bradul verde (cu tulpina groasă fixată întotdeauna între sticle de bere de jumătate de litru, într-un mare borcan plin cu apă) însemna pentru mine (mai târziu și pentru surorile mele) o minune.

Desigur, așteptam și cadourile și

vorba. Despre emoție.

Scriam, cu ceva timp în urmă, o pseudo-poezie în care ziceam: „confortul nu creează dragoste”. Poate ar fi trebuit, mai bine, să spun „emoție”, în loc de „dragoste”.

Țara asta mi-a dat mai întotdeauna emoții. Puternice. Fruste. Netrucate.

Depline. Nu țin minte la ce vârstă am văzut prima dată marea. Cum care? Marea Neagră. Eram foarte mic prima oară. Dar știu bine că, la un moment dat, într-un an, după călătoria aceea lungă de peste opt ore cu trenul de noapte, când dis-de-diminează am coborât în gara din Constanța, nu mai aveam aer. De fericire, nu mai puteam respira. Nici nu mai știu cum am ajuns în Mamaia (câteva vile și două-trei hoteluri pe vremea aia), iar părintii voiau să mă oblighe să dorm după acel drum obositor. Cu lacrimi în ochi, i-am rugat să mergem întâi pe plajă. Emoție fantastică: tălpile mele miciute acoperite din când în când de apa aceea sărată. Înțelegeți? Sigur că înțelegeți.

Prima întâlnire cu muntele? Fabuloasă. Am fost un copil răsfățat: ai mei cam trăgeau mâța de coadă, dar își rupeau de la gură pentru ca, în fiecare an, în vacanța de vară, să mergem și la mare și la munte. Borsec, Tușnad, Predeal, Vatra Dornei, Olănești, Căciulata, Govora, Sinaia, Slănic-Moldova, Poiana Brașov. Puține locuri. N-am călcat prin multe altele. Dar prima întâlnire cu aerul rece de munte s-a întâmplat să contină și o ploaie rece, mărunț. Deși era vară. A durat vreo două ore. Eram, dacă țin bine minte (și țin!) la Borsec.

Eram supărat (dezolarea e o senzație pe care am încercat-o mult mai târziu, când începusem să „accesez acor-dul fin al senzațiilor”) pentru că stăteam în camera din vila aceea veche și totul părea sumbru. Apoi, ca într-un basm, a ieșit soarele, un abur alb a început să se ridice către cer și am ieșit în stațiune. Totul strălucea. Ochii mei nu mai văzuseră până atunci muntele.

Eram realmente fascinat. Și imediat am stat și la rând la izvorul nr. 1 să ne umplem bidonașele de plastic cu apă minerală.

Ulterior, ani la rând am băut tone de apă minerală. Dar gustul acela a fost unic. La fel și emoția.

Prima iubire? La școală, în clasa a doua. Cea mai frumoasă fată din clasă. Nici nu se uita la mine. Dar eram de aceeași înălțime. Norocul meu. La dansurile populare făceam pereche. Ceilalți băieți din clasă mă invidiau. N-aveau de ce: ea n-avea nicio simpatie pentru mine. Dar eu eram îndrăgostit. O visam nopțile. La școală mă fâsticeam în preajma ei. Ulterior, emoția aia am mai întâlnit-o. De cam multe ori.

Emoții. Am scris doar despre ale mele. Pentru că, nu-i așa, egoismul face parte din ființa umană. Dar emoțiile lor, ale celor din jurul meu, au fost și ele pe-acolo, prezente, întregind cercul emoțiilor din care este (și va mai fi) construită România mea.

Da, România mea este emoție pură. Pentru că eu sunt România. Eu îmi iubesc părintii. Unul aici. Celălalt... tot aici, în pământul ăsta. Părinții mei sunt România. Băiatul meu e România. Familia mea e România. Cum ar putea să nu fie?

Viitorul? După cum spuneam, am mari îndoieli. Mă îndoiesc că țara asta nu va avea un viitor cel puțin normal. Pentru că tineriiăștia de acum, așa cum ne par ei (puțin aroganți, nițel obraznici), au găsit deja drumul.

Și au și ei emoțiile lor. Benefice. Ne-falsificate. Emoțiile lor au început deja să ne umple cămările. Cu cât mai multe emoții vor avea ei, cu atât mai bine va fi România.

Îndoielile mele par să se fi preschimbat într-o... altă certitudine.

Eduard Lupașcu

ANIVERSĂRI

Vasile Savin – 75

N. 24 decembrie 1944, în satul Cătălești (azi, Siret), comuna Șerbești (în prezent, Săucești), județul Bacău. Învățător, profesor, inspector, metodist, traducător, poet, publicist. Este fiul agricultorilor Mădița (în acte, Smaranda, n. Butnaru) și Vasile Savin, care, vremelnic, a mai fost armurier, paznic și muncitor necalificat. A copilărit în satul natal, însă a fost atras de miracolul bălciurilor, iar maroacelor și oboarelor din târgul Bacăului, iar mai târziu, de filme. Deși aproape neștiutori de, părinții i-au asigurat condiții decente pentru studiu, încurajându-l să învețe și să-și aleagă drumul în viață. Respins inițial, pentru că nu avea 7 ani, a devenit elev și a absolvit cursurile Școlii Cătălești (1951-1958), între dascăli avându-l și pe profesorul Eugen Țintă, cel care, în clasa a VI-a, l-a pus să dirijeze corul școlii și să interpreteze melodia **A-nflorit un măr în coastă**, obținând primele premii. Aptitudinile muzicale aveau să-i fie de folos la admiterea la Școala Pedagogică din Bacău (1958-1964) și pe parcursul studiilor, profesorul Ion Fazli oferindu-se chiar să-l pregătească pentru intrarea la Conservator. Aici i-a avut ca modele pe profesorii Horia Pasăre, diriginte, Ioan Abramiuc, Elvira Enea și Dumitru Fânaru, care l-a absolvire i-a acordat nota maximă, fiind singurul care nu a refuzat *biletul George Bacovia*. Odată ajuns la Școala Pedagogică a prins gustul lecturii și, stimulat de profesora de franceză, doamna Lăcătușu, cât și de profesorul de limba rusă Valeriu Bogdăneț, a început să „buchisească” publicațiile rusești *Pravda* și *Crocodilul*, dar și *Le Monde*, *Le Figaro*, *L'Humanité* și *L'Humanité Dimanche*. În criza acută de cadre didactice de la acea dată, a fost nevoit să intre în „producție” încă din timpul școlii, fiind încadrat ca învățător în satul Negri (1963-1964). Cum după absolvire nu i s-a eliberat diploma, a ratat admiterea la facultate, dar nu și armata, fiind încorporat la o unitate militară din Oradea. Grație pregătirii a fost promovat furier, mânuitor stație de amplificare și operator-proiecționist, iar după lăsarea la vatră a revenit la catedră, tot la Școala Negri (1966-1967), de data aceasta ca profesor. Generos din fire, în vară a renunțat la post în favoarea fostului coleg Ștefan Munteanu, trebuind apoi să umble cu „ruga” pentru a i se găsi un loc de muncă. La 10 ianuarie 1968 ajunge ca învățător la școala din Prăjești, însă numai până la 5 aprilie 1968, când e transferat pe post de învățător și profesor în satul Spria de Jos, iar din toamnă, ca învățător, profesor și, mai apoi, director de școală în satul Apă-Asău (1968-1970). Pe lângă satisfacția finalizării lucrărilor la noua clădire a școlii, aici a avut și bucuria de a primi un dar din partea scriitorului Louis Aragon, care i-a trimis o plachetă de versuri și un disc cu poezii recitate de el, precum și un abonament la revista *Les Lettres Françaises*. Tot aici a pus bazele unei corespondențe (1968-2019) cu muzicologul George Bălan. Cum între timp a ratat în mai multe rânduri șansa de a deveni student la I. A. T. C. și cineast, în 1970 a dat examen de admitere la Institutul Pedagogic de 3 ani din Bacău (1970-1973), unde i-a avut „dascăli” de marcă pe Dumitru Alistar, Ioan Grigoriu, Nicolae Nicolescu, Dragoș Șesan și Traian Cantemir. Termină cursurile Facultății de Limba

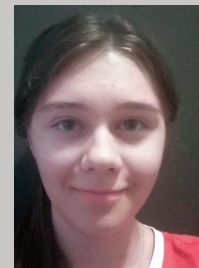
franceză al V-lea la nivelul țării („categoria” Institut Pedagogic), apoi, în 1977, și pe cele ale Facultății de Limbi străine, secția franceză, din cadrul Universității București. În același an a obținut atestatul de traducător de literatură franceză/română și română/franceză, iar după stagiul de la C. I. E. P. Strasbourg intrând și în posesia Certificatului BELC (1993). Căsătorit în ultimul an de facultate, în 1977, a luat-o de la zero, de data aceasta în județul Galați. Ca profesor de franceză a activat la școlile din satele Băneasa (1973-1975) și Tulucești (1975-1977), apoi la școlile nr. 22 (1977-1981) și 42 (1981-1990) din Galați, precum și la liceele Economic „Virgil Madgearu” (1990-1995) și cel de Biologie-Chimie „Emil Racoviță” (1995-2008). Dacă în studenție a fost solist vocal și chitarist-bas în orchestra institutului, obținând premiul la Festivalul „Sol Domol” de la Iași și în Tabăra Costinești, la Băneasa a pregătit corul și programele artistice, a ornat holurile cu panouri și gazete, i-a învățat pe cei din clasele mici cântece și jocuri în limba franceză etc., în timp ce la Școala nr. 42 a fost și bibliotecar, construind cu propriile mâini mobilierul și dotând biblioteca pe care a înființat-o cu cărți și cele necesare. Făcând din ea un loc de spiritualitate, a atras artiștii locali, care au vernisat expoziții de pictură și au împărtășit din experiența lor. Tot ca voluntar a fost vreme de un deceniu inspector metodist de specialitate (1978-1988), dar a refuzat să mai depună această muncă atunci când securistul nu i-a dat avizul de a merge în Franța. Urmare a cursurilor de

perfectiune de la Strasbourg a fost numit inspector metodist la Casa Personalului Didactic Galați (1993-1994), rezultatele propulsându-l și în funcția de Inspector General-adjunct pentru Reformă la Inspectoratul Școlar Galați (1994-1995), la care a renunțat, pentru că nu s-a „dat cu Puterea”. Grădele didactice obținute i-au permis, în schimb, să fie profesor asociat la Universitatea „Dunărea de Jos” (1990-1992), de unde a plecat, considerând că nu este menirea sa. Cele mai mari izbânzii rămân traducerile și lucrările proprii încredințate unor reviste și edituri din țară și străinătate. Remarcat încă din 1964 de scriitorul Marin Cosmescu-Delasabar, a publicat sporadic până în 1989, mai ales în almanahurile *Flacăra*, *Sănătatea* și *Urica*. Sătul să tot aștepte la „Poarta Literelor”, își aruncă la coș manuscrisele, hotărât s-o rupă cu trecutul. Speranțele au renăscut înainte de evenimentele din decembrie, când revista *Convorbiri literare* i-a înlesnit adevăratul debut, publicându-i în septembrie 1989 povestirea *Trandafirul nisipurilor* de William Sassine. A revenit în forță, mai întâi cu publicistică, inserată în presa gălățeană (*Viața nouă*, *Viața liberă*, *Acțiunea*, *Incandescențe*, *Porto-Franco*, *Dunărea de Jos*), dar și în Moldova, *Flacăra*, *Magazin istoric*, *Lumea magazin*, *România literară*, *Crisia*, *Convorbiri literare*, *Perpetuum comic*, *Sănătatea*, *Partener*, *Șoc-magazin*, *Temps-tôt* (Canada), *Europoésie* și *Trilles* (Franța), *L'Arbre à plumes* și *Radix* (Belgia) ș.a. Debutul editorial se produce în

1992, când Editura *Porto-Franco* (Galați) îi publică traducerea romanului *Taina* (L'eau profonde) de Paul Bourget, aceeași editură înlesnindu-i apoi apariția traducerilor cărților *Amatorul de tablouri* de Dominique Douay (1993) și *Comunitățile locale în sistemul administrativ francez* de D. Douay, M. Jacob și J. Defrenne (1994), ultima sub egida Fundației „Jean Jaurès” (Franța). Muncind până la 16 ore pe zi, a ajuns în scurtă vreme „Omul de luni și de miercuri”, cum l-a numit un ziarist, pornind de la faptul că Editura *Univers/Cotidianul* îi publica săptămânal câte două traduceri. În calitate de unic traducător i-au apărut aici *Egiptul. Tărâmul uitat* de J. Vercoutter (2007), *Dinozaurii. O lume pierdută* de Jean-Guy Michard (2007), *Moise. Omul care l-a întâlnit pe Dumnezeu* de Th. Römer (2007), *Bătrânul și lupii* de J. Kristeva (2008), *Epopoea științei arabe* de D. Jacquart (2008), *Frida Kahlo* de Ch. Burrus (2008), *Nero. Fiul vitreg al istoriei* de C. Aziza (2008), *Femeia de duminică* de C. Fruttero și F. Lucentini (2008), *O iubire a lui Swann* de M. Proust (2009), iar în colaborare, *Sociologie politică* de D. Colas (2004), *Două secole împreună* de Al. Soljenitin, vol. I-II (ed. I - 2005, ed. a II-a, 2009) și *Ochi albaștri, părul negru* de M. Duras (2006, două ediții). O colaborare la fel de fructuoasă a avut cu editura bucureșteană RAO, care i-a solicitat traducerea volumelor *Case de nebuni* de R. Jaufret (2007), *Binevoitoarele* de G. Littell (2008), *Literatura și Răul* de G. Bataille (2008), *Vocea speranței* de Aung San Suu Kyi (2009), *Titus, martiriul evreilor* de Max Gallo (2011), *De vânzare: Mariana, 15 ani de la naștere* de M. Camus, R. Char (2011), *Autopsia Satanei* de Luis de la Higuera (2011), *Corespondență - 1946-1959* de A. Camus, R. Char (2011), *Celibatarii* de Henry de Montherlant (2013), *Edith Piaf* de Jean-Dominique Brierre (2014), *Un pedigree* de P. Modiano (2015), *Lennon* de D. Foenkinos (2015), *Max de Sarah Cohen-Scali* (2015), *O oglindă a Occidentului. Nazismul și civilizația occidentală* de Jean-Louis Vullierme (2016), *Operațiunea Swissleaks* de G. Davet, F. Lhomme (2016), *Pantoful pe acoperiș* de V. Delecroix (2016), *Enciclopedia Larousse: Istoria lumii în 7650 date istorice importante* (2016) și *Enciclopedia Larousse - Enciclopedia micilor curioși - NATURA* (2017). În colaborare, a mai tradus, tot la RAO, *Societățile secrete*, coordonată de Jean-François Signier (2006), *Crucea Occidentului. Parisul în rugăciune* de M. Gallo (2007), *Martor* de N. Sarkozy (ed. I - 2007, ed. a II-a, 2008), *Băieții de Henry de Montherlant* (2013), aceasta din urmă cu Daniel-Pierre Cattaneo și tot împreună cu el, dar la Editura *Vinea*, *Le harem des parfums* de Mihai Gălățanu (2014), prezentată la Salonul de Carte de la Paris. La rândul ei, editura *Polirom* i-a încredințat traducerea volumelor *Metodologia științelor socioumane*, coordonat de S. Moscovici și F. Buschini (2007), *Dicționar de coaching: concepte, practici, instrumente, perspective*, întocmit de un colectiv îndrumat de E. Devienne (2008), *Istoria ideilor politice* de O. Nay (2008) și, în colaborare, *Dicționar al gândirii sociologice*, alcătuit de M. Borlandi și R. Boudon (2009). Traduce, de asemenea, *Memorii* de Dimitrie Ghyska (Editura Institutul European, 2004), *Mamă sau femeie?* de E. Badinter (Editura *Litera Internațional*, 2012), *Dosarele secrete ale secolului XX* de A. Decaux (idem, 2012), iar pentru editura *Dacia*, *Noul creștinism - Dialoguri între un novator și un conservator* de Claude-Henri, conte de Saint-Simon (2001), *Arta de a asculta Mozart* de George Bălan (2006), *Emil Cioran - Luciditatea eliberatoare?* de George Bălan (2010), precum și *Dicționar francez - român* (administrativ, comercial, economic, financiar-bancar, juridic) - 2001, *Dicționar român - francez* (administrativ, comercial, economic, financiar-bancar, juridic) - 2002, ambele în colaborare cu Christine-Anca Savin - fiica sa, cât și

Dicționar medical român - francez - 2006, întocmit împreună cu soția sa, Cornelia-Silvia Savin. Același *Dicționar medical român - francez* a apărut, într-o formă revăzută și augmentată, la Editura *Medicală*, în 2018. Deși acaparată de volumul uriaș al traducerilor, nu și-a neglijat propria creație, debutând ca poet direct în limba franceză, cu volumul *Une clepsydre dans la bibliothèque* (Galați, Editura Geneze, 2001), precedat de culegerea *Il était une fois...: Recueil de poésies, chansons et comptines* (Editura *Porto Franco*, 1994), *Le voyageur agonisant: Recueil de poésies oubliées, inachevées, inutilis* (Galați, 1994) și urmat de placheta de poezii *Prizonier în țara iluziilor* (Cluj-Napoca, Editura *Dacia*, 2007). Figurează cu poeme și alte creații în *O antologie a literaturii gălățene contemporane*, vol. I-IV (Galați, Editura *Centrul Cultural Dunărea de Jos*, 2008) și nădăjduiește să publice o plachetă de versuri în română-franceză, sub titlul: *A de(ux) main(s)!* O mare mahnire a constituit-o pentru el dispariția prematură a prietenului Ion Roșu, consătean, poet valoros și exeget al vieții lui Eminescu, în timp ce una dintre marile sale satisfacții e participarea ca traducător la proiectul RAMEAU (traducerea Tezaurului Limbii franceze), inițiat de B. N. R., dar și premiile Filialei Sud-Est a U. S. R., pentru traducerea romanului *Binevoitoarele* de J. Littell (2010) și a *Enciclopediei Larousse Istoria lumii în 7650 date istorice importante* (2017). Numit „Un traducător de 44 de milioane de semne”, a fost inclus în câteva dicționare de scriitori contemporani.

Mădălina R. LISNIC

Republica Moldova;
studentă, anul I
(Franceză-Română),
Facultatea de Litere
a Universității „Vasile Alecsandri”
din Bacău

Lui Vasile Alecsandri

În suflarea blândă-a verii pe
pământul românesc,
Cerule, codrul și izvorul
o minune prevestesc;
În răcoarea dimineții
și mireasma de lumină,
Iată-un gând ce se-nfiripă
peste-o frunte mai senină.

Focul vesel când îl vede
îi arată basme multe,
Crivățu-i cântă colinde,
și el stă să le asculte.
Dimineța, pe răcoare, soarele
îl cheamă-afară
Să se scalde în căldură lângă
june flori de vară.

Cocostârcii, de-l zăresc,
îl salută cu ardoare,
Ciocârlii, privighetori îl desfată
c-o cântare.
Iar când toamna bate frunza
și tovarășii lui pleacă,
Stă pe gânduri și aude cum
trosnește focu-n vatră.

Peste-o frunte românească
plină de înțelepciune,
Cumpătată și firească-n tot
ce scrie,-n tot ce spune,
Prin slova-i toți se-adună-acasă,
vin cu inima-mpăcată.
Natura-l cântă până-astăzi.
Ce crezi: se va opri vreodată?

MARA PARASCHIV

(profesoară)

Întâmplări mărunte

(din volumul în pregătire)

2. Lăutarii nopții

Cine ar fi bănuț că în toiu unei nopți de vară, neagră, neagră de nu-ți vezi nici mâna, poți să trăiești o mare bucurie?

După o zi toridă din timpul zilei trecute, mă trezesc dintr-odată. Ca la o chemare, mă ridic... mă îndrept spre fereastră. O deschid. Printr-o inspirație profundă, îmi primenesc plămâni oboșiți. Întunericul cuprins de o liniște balsamică, pusese stăpânire pe întreaga grădină. Firele de iarbă, scăpate din fierbințeala zilei, își recapătă vigoarea. Vârfurile pomilor, proiectați pe cerul fumuriu, par niște benzi desenate. Deschid mai tare ochii. Ascult... ascult... până ce genele-mi ridică pleoapele, stropindu-le cu incantații nocturne. O plăsmuire de vis mă trimite în povestea nopții. Îmi spune că, ceva s-a întâmplat în grădina mea. Vibrează ca într-o mișcare de metronom. Cel mai bine ar fi să ies. Să simt aerul rece... să ascult murmurul curat... tăcerea calmă, învăluitoare cu aer proaspăt.

Imprumut pași de pisică, mă îndrept spre ușa de la intrare. Abia întredeschid. Rămân captivă în mirare, de tot ce se întâmplă atât de aproape de mine... și atât de departe de ochii lumii. În fața Ruginii aprins nu te prezinți în șandale. Cobor pe vârfurile picioarelor goale. Înaintez, îmi dau drumul în verdele copt al ierbiilor. Cât mai aproape, în mijlocul întâmplării, cum s-ar zice. Un eveniment neanunțat:

Grădina toată vibrează în cântec de greier. Copleșită, apropiu urechile pe rând de întinderea verde. Absorb aburii pământului. Mi-e frică să și respir. Să nu dispară magia odată cu adierea vântului, care trezește tăcerea frunzelor. Sub cortina ierbiilor, cavalcada greierilor începuse concertul nocturn.

M-am sprijinit de trunchiul cel mai apropiat. Mi-am adunat auzul. Un fior de relaxare trecu prin mine. Ascultam... ascultam... inundată de o bucurie nemăsurată în cuvinte. Prin iarbă, prin zmeuriș, pe sub flori, pe cărări și dincolo de ele, greierii cântau de parcă ar fi vrut să rupă în bucăți întunericul. Mărturisesc, că nu era prima dată când auzeam cântec de greier, dar, de astă dată, ai fi zis, că s-au înțeles să se adune în grădina mea, toată suflarea greierească a necuprinsului.

Pășesc emoționată prin pânza ierbiilor. Cu grijă să nu calc, din întâmplare, vreun maestru al cântecului. Nu voiam să-i rup vreo coardă „Stradivarius”. Pe măsură ce înaintam, cântecul se amplifică. De la un capăt la celalalt. Din ce în ce mai tare. Din ce în ce mai armonios. Mai captivant. Din andantino în alegro, allegretto... din Re minor la Do major... larba devenise o pânză transparentă, sub care tresăla muzica greierească în noaptea cuprinsă de vrajă.

Nu realizez când irealul trece în real. Autentic și inimaginabil.

*

Privesc în sus, înspre bolta cerească. La marginea livezii, un roșu sidefiu fuzionează discret cu albastrul fu-

muriu, nocturn al cerului, lăsând să se întrevadă Calea Lactee. Cu puzderia de luminițe stelate. Vârfurile pomilor își creionează marginile pe cer. Mă face să cred, că în grădină se rostogolește fantasticul. Momente unice pentru desfătare și liniștire.

Sunt nespuse de fericită. Satul doarme, câinii nu mai latră, pasărea nopții nu mai cântă, nu se mai scoate apă din fântâni. Eu singură, în această noapte, vrăjită de măiestria arcușurilor, alunecate pe strunele viorilor imaginare. Un adevărat miracol descoperit în pânțele nopții. Incantație... contemplație... fascinație...? Toate acestea împreunate, mi-au locuit inima, la trecerea hotarului dintre azi și mâine.

Cine-i dirijorul? Nuntașii? Mirii? Cine a compus uvertura miezului de noapte? Pentru cine cântau cu atâta patos? Cine le-or fi oaspeții?

Eu. Singură. Aici, în această lume îndumnezeită. Ascult până la îmbătare, încercând să descifrez muzica greierească. Fără fast. Fără billet de intrare și fără cap de afiș. Aici, unde poți să visezi. Să fii absent. Să te duci cu gândul oriunde. Să-ți umpli paharul nopții cu cântec de greier. Fără nicio cheltuială. Aici, unde poți să-ți alungi singurătatea. Fără să dai cuiva socoteală. Aici, lângă aceste vietăți negre ale pământului, care-ți dăruiesc nemaivăzutul. Fără a aștepta ceva în schimb. Aici pot să și fabulez, dacă vreau.

Închid ochii: îmi imaginez că, fiecare greier cântă pentru o furnică a lui... că la fiecare mușuroi imaginar există o furnică imaginară, îmbrăcată într-o rochie din volbură albă... imaginară care deschide fereastra, pentru a-și asculta greierul ei, neimaginez...!

Lăutarii nu opresc cântecul, până când furnicile vesele și frumoase nu închid ferestrele nopții, ca să plece la culcare, certate de Furnica cea Mare.

Atunci greierii își vor opri și ei viorile. Vor pleca mulțumiți și cumiți spre casele lor, cu promisiunea că se va întoarce fiecare la furnica lui... până zilele de vară nu se vor sfârși, iar magia cântecului nu va pieri...

*

Nu am realizat că timpul era în defavoarea mea. M-am trezit într-o liniște izbăvitoare, de tot și de toate. Nu ai fi crezut că ai fost părtaș la un spectacol ascuns de ochii lumii; că ți-ai umplut sufletul cu ceva dăruit ție, cu atâta franchețe... voluptate... ușurătate... tandrețe și curățenie; că îți aparține doar ție, și că ivirea zorilor te-a adus, iarăși, în lumea reală, banală, trivială, cu fițe și formalisme, frământări fără de sfârșit, obligată să o regăsești pe cea care a fost ieri sau pe cea care vei deveni mâine...?

Drumul încă e pustiu... doar cumpăna fântânii și colțul lunii priveghează acea lume minusculă, care-și revarsă candoarea în culoarea verdelei, îmbăiată în întunericul plâpând al unei nopți de vară.

(Continuare în nr. viitor)

STEFANIA ALEXANDRA SANDU

Colegiul Național „Ferdinand I”
Clasa a X-a E
Bacău

fericirea oglindită

bucata asta de pământ acoperită cu pietre
așa zisă plajă
e plină de oameni
care sunt și mai plini de speranță
plini de iubire
plini de
aventuri de-o vară și sărutări fugitive
blocate în fluturii din stomac
blocate în mesajele din mijlocul nopții
blocate în amintiri derulate în tren
stau, privesc, observ
fericirea oglindită în apă
e atât de turcoaz când înghite zâmbete
fericirea oglindită în soare
când unii mulțumesc că mai este și azi
pentru ei
fericirea oglindită în scoici
amețită de sunetul valurilor
fericirea oglindită în mâinile împerecheate
ținute strâns ca să nu se piardă
în veșnicul negru de după uitare

tot ce știu despre mine

tot ce știu despre mine sunt bănuiele
când mă privesc în oglindă
albă ca varul în lumina spălăcită
dar când soarele mă scaldă sunt
o ramură de măslin în semn de pace
dar cu o inimă păcătoasă care urlă
când aude că
tot ce știu despre mine e că nu știu
să mă controlez când trebuie să
mă consolez
nu știu să râd după ce am plâns
să-mi usuc lacrimile cu fierbințeala
obrajilor roșii
când mă consum în miezul zilei
pentru că
tot ce știu despre mine sunt bănuiele
când mă lovește în piept o săgeată
când simt și ultima bucată de artă
fugind de mine
când află că
tot ce știu despre mine e că nu știu
nimic din ce ar putea să mă ajute

reflexia geamului ne sucește mințile

privesc în reflexia geamului lumea
întoarsă pe dos
dreptacii devin stângaci prin definiție și
stângacii își reiau drepturile de autor
e totul cu susul în jos
mă plimb haotic printre gândurile tuturor
care atarnă acum ca un fir de ață
pot să le dau idei dacă trag de el
aici e amuzant că
nu poți să bagi mințile în cap nimănui
ele se leagănă pe afară ca pletele unei
sălcii oboșite
din care îmi împleteam coronițe
mă simțeam regină în pătratul meu
cu nisip
o sirenă neînțeleasă
așa cum toată lumea care merge
cu picioarele pe tavan
ca și cum ar merge pe trotuar
e văzută drept nebună
nu
e doar văzută prin reflexia geamului

ȘTEFANA MARIA GROZAV

Clasa a IX-a E
Colegiul Național
„Ferdinand I”,
Bacău

Încleștare

Trupurile noastre se-ntâlnesc
S-agață brusc de ele însele
Se-aruncă în străngeri omeneste
Se regăsesc în îmbinări de suflete.

Inimile ni se zbat nebunește
Ca să străbată pieptul ce le desparte
Să sfășie barierele umane
Să se-mbrățișeze și ele.

Noi închidem ochii strâns
Speriați de realitate
Ancorați în reveria vie a îmbrățișării
A acelei rare împletiri de suflete.

Ajungem să fim o-ncleștare,
Un poem al vieții-ncolăcit în sine
Suntem noi, oare, în mijlocul lumii
Sau lumea-i în jurul nostru, iubire?

Parfum

M-aș face floare
Și-aș trăi pe ramuri o eternitate,
M-aș lăsa admirată de trecători,
M-aș arunca în palmele lor.

Le-aș sta la urechi toată ziua,
Le-aș dormi în pahare pe mese
Le-aș decora locuințele vaste,
Aș privi pe furiș vidul lor interior.

Le-aș sta presată în cărți,
Pe balcon, în ghiveci, pe morminte
Aș săruta degetele ce-mi rup petalele
M-aș îmbăta și eu cu parfumul lor.

Pe străzile inimii

E seară pe străzile inimii iară
Ne ținem de mână pentru ultima oară
Și ochii noștri își dau un ultim sărut
Ne pierdem de noi pe fundalul tăcut.

Scenariul iubirii a pierit la jumate
Jumate de zâmbet lăsat într-o parte
Jumate de dor și jumate de ființă
Un sfert de secundă împărțită la clipă.

Vântul ne mângâie iară
Sufletele mici, pătrunse de ploii
Inimile ni se întorc la neîntregul lor
demult uitat
Iar cu ele ne risipim și noi.

Stelele scapără pentru o ultimă oară
Cerul e orb și secăt de lumină
Universul nostru sufer-o moarte senină
E ziua pe străzile frânte de-aseară.

Piept

Oare când a fost mâine?
Căci mi te amintesc din viitor
Și mă izbesc brutal de-un veșnic dor
Tu mă mai știi pe mine?

Ne-am întâlnit de curând
Mai poimâine era
Când ochii noștri s-au luat
prima dată de mână
Și la drum au pornit împreună.

Țin minte totul, deși-s o uitucă
Spartă-n prezent ca o coajă de nucă
Tu erai o arteră de-a mea
Pierdută pe calea postmoarte, avanviață.

Și eu un ventricul
Parcă drept, ba mai stâng
Și-ți băteam în piept fără să știu
A cui inimă sunt.